

The book cover features a close-up portrait of a woman with short dark hair and a serious expression, looking directly at the viewer. She is wearing a necklace with dark and light beads. The background is a fiery orange and red sky with several black silhouettes of warplanes flying across it. The author's name 'FRANK G.' is at the top in white, and the title 'SLAUGHTER' is in large, bold, olive-green letters. At the bottom, the Hungarian title 'A frontsebész' is in large white letters, and the publisher's logo 'Aranytoll' is in a red oval.

FRANK G.
SLAUGHTER

A frontsebész

 Aranytoll

Frank G. Slaughter

A FRONTSEBÉSZ

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2006

1.

Az elsötétítő függönyök ellenére a *György Király* ivója mintha csak egyenesen a Pickwick Klubból kelt volna életre. Ugyanaz a sötét tölgyfa burkolat. Ugyanazok a kortalan könyvcsomók, támadóállásba merevedett bokszolókról, elfelejtett lóversenyek győzteseiről. Ugyanaz a zsongó kelet-angliai dallam, mely a bárból szűrődött át. Csak az egyenruhák tartoztak egy másik évszázadba. Egy katonai rendőr övéből kikandikáló tompa csövű pisztoly komoran emlékeztetett rá, hogy a háború ma nemzetközi dolog. Kevésbé romantikus, mint egykor, de sokkalta hatékonyabb.

A magas százados a bárpult mellett nem énekelt a többiekkel. De azért megemelte a poharát a füstös gerendák felé, szóltan, magányos köszöntőre.

Ezzel a mozdulattal ő is bekapcsolódott a multságba, anélkül, hogy tartózkodását feladta volna. A pohárban a whisky megtörte a fényt, s arany szikrákat csiholt a kígyós pálcából, meg az U. S. betűkből a hajtókáján. A századosi rangjelzés felett szikár, szögletes állú profil látszott, fiatalsága ellenére kesernyés ívbe hajló száj, kellemes, barna szem, mely egyszerre tudott barátságosan és tartózkodóan nézni... Amikor meghallotta, hogy a nevét kiáltják az ajtóból, a már régen begyakorolt sajátos mosollyal fordult meg.

A fiatal hadnagy újra intett az ajtóból, és átfurakodott a tömegben. Sovány, szőke fiú volt, még a kifogástalan zubbonyában is egyetemistának hatott. Ő is a kígyós pálcát viselte a hajtókáján, s rajta az egészségügyi adminisztráció nagy A betűjét.

– Minden este itt kötsz ki, Rick?

A százados felnevetett: – Ugyan már, Terry. Nem ismered a régi angol dalt? *Jer ide, itt olcsóbb a szesz...*

Ez is ahhoz a páncélhoz tartozott, amelyet Richard Winter a világ felé mutatott. Csak hat hónapja ismerte a fiatal Terry Adamst – amióta a fiú csatlakozott az egységhez az Államokban, de barátságuk máris olyan szorosra szövődött, ahogy csak háborúban fordul

elő. Aligha mondhatja el a fiúnak, hogy már egy órája ücsörög ebben a kocsmában annak biztos tudatában, hogy az egységük elhagyja ezt az állomáshelyet, mielőtt még egyszer megvirradna. Egyébként minden érzelem nélkül fogadta ezt a tényt. Rick Winter megtanult uralkodni az érzelmein, miután egy évet töltött a nemzetközi brigádokkal Spanyolországban, egy másikat pedig azzal a kanadai alakulattal, amely visszaverekedte magát az Ardennektől Dunkerque homéroszi partjaira. Ezek az ő saját külön bejáratú lidércnyomásai voltak; ha van esze, nem osztja meg senkivel sem.

– Még két whiskyt, csapos! Keressünk egy asztalt?

Odavitték a poharukat a kandalló mellé egy magas támlájú padhoz. Rick sóhajtva telepedett le, mikor látta, hogy csak úgy süt az izgalom Terry szeméből. Mit mondjon az ember egy fiúnak, akin még meg sem melegedett a hadnagyi egyenruha, és először fog szembenézni a háborúval?

– Kitől tudtad meg, hogy a táboron kívül vagyok ma este?

Terry Adams elvigyorodott. – Kitanultam már, hogy lehet a nyomodra bukkanni, ha egy pletykának akarok utánajárni. Elég közel vagy a tűzhöz, hogy tudj róla.

– *Taisez-vous, méfiez-vous* – mondta Winter százados.

Terry suttogóra fogta a hangját. – Azt beszélík, holnap riadóztatnak bennünket. Ez most több, mint latrinapletyka. Afrika a következő állomás.

– Sajnálom, Terry – felelte nyugodtan Rick –, de én éppúgy csak találgatok, ahogy te. Köztünk legyen mondvá, magam is Afrikára teszek. De pillanatnyilag ez csak tippelgetés.

Terry keze remegett egy kicsit, amikor felemelte a poharát, aztán érintetlenül újra letette. A hat hónapos kiképzésen szerzett barnaság alatt elkínzott volt az arca. Winter elmerülten figyelte, megpróbálta felbecsülni belső feszültségét. Nyilvánvaló, hogy Terry idegállapota fokozatosan épült fel az elmúlt év kaleidoszkópjában. A biflázás odahaza a tiszti iskolában; a vég nélküli irodai munka lehangoló hatása a kinevezés után; a tengerentúli bevetés izgalma – és az angol partvidék csapatkikötőjében tétlenül eltöltött idő csalódása. Aligha mondhatja Terrynek, hogy a háborúban a várakozás a legrosszabb. Ez megint egy olyan lecke, amit Terrynek magának kell megtanulnia.

Így hát Rick csak azt mondta: – Igyál még egyet, kölyök! Megérdemled.

– Egyre vagyok hitelesítve. Tudod, miért.

A magas százados őszintén elnevette magát. Szóba került már ez a titok is, a hosszú hónapok alatt a támaszponton.

– Még mindig attól félsz, hogy elveszted a fejed, otthon meg vár az asszonyka?

– Talán rosszul teszem?

– De még mennyire. Ez a háború nem gáncs nélküli lovagoknak való. Hányszor mondjam még, hogy csak magadnak ártasz vele?

– De Rick...

– Válaszolj őszintén egy kérdésre! Lassan hat hónapja vagy távol a te Marydtól. Mióta vágyódsz egy lány ölelésére – akárkiére?

Terry Adams a poharára bámult. Mint mindig, furcsán felkavarta az egyenesen nekiszögezett kérdés – és furcsán meg is borzongatta. A hír valóban pattanásig feszült. Néha (amikor nem tudott aludni) bizonyos emlékek szinte elviselhetetlenül kínozták. Mary ott volt az álmaiban, mint ahogy a karjaiban a nászéjszakájukon. Elsuttogta az összes kedves szót, amire a nászútjukról emlékezett – újra együtt úszott vele meztelenül és szégyenkezés nélkül a holdfényes bermudai lagúna vizében... Terry mélyen elvörösödött, miközben az idősebb tiszt folytatta:

– Akad egy lány valahol, aki szívesen segítene rajtad – és nem úgy gondolom, hogy pénzért. Megtalálhatod, akár itt, ennél az alakulatnál, csak fel kell hajtani egy kicsit. Talán ugyanabban a cipőben jár, mint te. A pokolba az okoskodással. Használd ki az alkalmat, ne rágódj rajta, és kész.

– De nem volna tisztességes...

– Mármost a feleségeddel szemben? Ez az, amiben tévedsz. Ennek semmi köze a házassági hűségeskükhöz, és sosem is lesz. Persze, kényszerzubbonyban akarsz hazamenni... Szólj már valamit! Sebész vagyok, nem pszichoanalitikus.

De Terry már összeszedte magát. Három hajtásra magába döntötte az italt. – Folytassa csak, Mr. Freud!

– Táncmulatság van a tiszt klubbán. Menjünk oda most rögtön, és lássunk neki... a hajtóvadászatnak?

– Te is, Rick?

– Én is, te dedós. Persze, nőtlen lévén, engem nem vezérel a lelkiismeret.

– Az a helyzet, hogy tíz perc múlva találkozom egy lánnyal a fogadóban. Nem akarsz velem jönni?

– Menj csak egyedül, kölyök! Még elrontom a partit.

– Nincs semmiféle parti. Ez a nővérem. Linda Adamsnek hívják. Hallottál már róla?

– Ki ne hallott volna? Miért titkoltad eddig?

– Tudom, hogy gyűlölöd a tudósítókat, különösen, ha nőneműek. Az a helyzet, hogy egyáltalán be se mutatnálak Lindának, ha nem volnék biztos benne, hogy el tud ő banni a szoknyapecérekkel. – Rick hűvös, merev pillantásától zavartan elhallgatott.

A százados ugyanolyan hűvösen szólalt meg: – Csak nem azt akarod mondani, hogy írni fog az egységünkről?

– Az semmi! Behajózik velünk együtt, a hadügyminisztérium és a tájékoztatási hivatal áldásával. Ne vágj már olyan savanyú képet, inkább gyere, ismerkedj meg vele!

– Ha nem haragszol, maradok még egy kicsit, és megpróbálok hozzászokni a gondolathoz. Nem ártana, ha megkérnéd, hogy ne csináljon keresztes hadjáratot a háborúinkból. Piszkos munkának még csak megteszi. A legpiszkosabb munkának, amit a történelem... – Rick elharapta a többi, mikor látta, hogy Terry arca megbántottan elsötétül. – Oké, kölyök. Tudom, hogy derék lány. Minden okod megvan, hogy büszke légy rá. Áthozod később a klubba?

– Ha az utazás nem fárasztotta ki túlságosan.

– Persze. Akkor majd tiszteletemet teszem. És ne törődj a prédikációimmal. Mint minden tanács, nyilván hasznavehetetlen.

Terry után nézett, amint sovány alakja eltűnik az elsötétítő függönyök között. A fiú ezúttal nem fogja elfelejteni a prédikációját – annyira egybevág a saját vágyaival. Egyik este majd túljut a második poháron valami alkalmas társaságban, és nem torpan meg. Az utóhatásoktól eltekintve, jót fog tenni neki. Jót tesz majd a kicsi feleségének is odahaza, ha lesz annyi esze, hogy nem vallja be neki.

Winter százados rendelt még egy whiskyt, és azon tűnődött, hogy lehet Terrynek olyan nővére, mint Linda Adams. Jellemző a fiúra, hogy hónapokon át elhallgatta előle. Kész szerencse, hogy sosem mondta meg a véleményét róla Terry jelenlétében.

Hat évvel ezelőtt a spanyol fronton látta egy pillanatra, amint aransujtásos és latinosan udvarias tisztek társaságában elsüvített mellette egy autóban. Csillaga akkor kezdett felfelé ívelni. Két évvel később mindenütt ismerték a nevét, ahol sikerlistákat vezetnek, s ahol szabadon sugároz a rádió. Linda Adams, az *Európa mostohagyereke* szerzője. Linda Adams, aki az *Egy nő szemével* című rádióműsorával a népszerűségi lista élén áll.

Hát hogyne utálna egy ilyen lányt, láthatatlanban is?

Nem árulta el Terrynek, hogy legutóbbi könyvét kihajította a kajutablakból – mikor Barcelonából hazatért, hogy egy újabb háborúba csöppenjen. Végül is ma este lerombolta már Terry egyik ideálját. Megtartja majd a szavát, és elmegy a tiszti klubba – több okból is. Ha Linda Adams ott lesz a jegyzetfüzetével, részesülhet abban az udvariasságban, amit a kékharisnyák – és fontoskodó alakok számára tartogatott.

Még épp van idő egy újabb whiskyre. Épp annyi idő, hogy lecsilapodjon. Hogy beleélje magát: az előtte álló tréfa megér egy misét.

Gina Cole kilépett a zuhany alól a nővérotthonban, és elégedett vadmacskaként kinyújtózta a testét. A párás falitükrön biztosította róla, hogy összes domborulata rendben van – ruganyos, kerek melleitől egyformán ingerlő csípőjéig, combjáig és karcsú bokájáig. Gondosan megtörölte egyik lábát, és egy kacér kis papucsba bújta.

– Még mindig ezt a frottírköpenyt hordod, Carolyn? – kérdezte.
– Mi lesz, ha tűz üt ki?

– A pizsamám megfelel a célnak, azt hiszem. – Carolyn Rycroft aranszőke volt. Pillanatnyilag harisnyát mosott a szomszédos mosdókagylóban.

– Remélem, selyem.

– Nem, puplin.

A dús idomú Gina fitymálva felhorkantott, és borvörös pongyolájáért nyúlt. Én már csak meztelenül szeretek aludni. Vagy legalább sifonban.

– Háború idején?

Gina fogott egy fésűt, és felborzolta gesztenyeszínű sörényét.
– Az én háborúm sosem ér véget, aranyom. A férfi harca a nőért.

Én ebbe vonultam be, élethossziglan. Ez a röntgenasszisztensi állás csak átmenet.

– Ahogy hallom – jegyezte meg Carolyn –, fél kézzel is elbánsz az ellenséggel.

– Fölcsíptem egy pár hadnagyocskát, ha erre gondolsz. Ketten elvisznek bennünket a klubba. Izgulsz?

– Egyelőre azt se tudom, hol áll a fejem.

– Ne aggódj, előléptettetjük magunkat, mielőtt vége az estének. Főleg, ha Winter doktor is benéz.

– Dr. Richard Winter? – Carolyn nem nézett fel.

– A barátainak Rick – mondta Gina. – Neked is a barátod lesz, aranyom, ha egyszer szabadjára engeded az alakodat.

Carolyn szerényen megjegyezte: – Már ismerem Winter doktort. Sőt, asszisztáltam neki ma délután.

– A splenectomiánál?

A szőke asszisztensnő bólintott. – Szép munka volt, meg kell hagyni. A John Hopkins kórházban dolgoztam, meg a klinikán. Sohase láttam nagyszerűbb embert Winter századosnál.

– A műtőben vagy egyébként?

Carolyn leplezni próbálta bosszúságát. Csak ma reggel csatlakozott az egységhez váltásként, de szakképzett sebészasszisztensnő volt. Nem tudta elképzelni Winter századost szoknyavadásznak, ha szolgálaton kívül van. Olyan kedves volt ma délután... Igaz, elég nyersen rászólt, mikor elügyetlenkedett egy varratot, ám a műtő feszült légkörében ez gyakran megesik a sebészekkel. Akárcsak az, hogy ritkán veszik észre, ki asszisztál nekik. De Winter százados megállt, és köszönetet mondott neki, mikor a műszereket szedte össze, s ez ugyancsak ritkán fordul elő a sebészeknél. Enyhe méltatlankodással gondolt rá, hogy biztosan soha nem fogja felismerni, hiszen az arcát teljesen eltakarta a maszk és a fityula... Aztán viszontatért a jelenbe... és Gina kacagásához.

– A Nightingale-éremre pályázol? Remélem, nem fakul meg a háború alatt! – A megtermett nővér suhogó selyempongyolában kivonult.

Mikor Carolyn maga is lezuhanyozott, és belépett a rabicfallal elválasztott közös hálósobájukba, Gina éppen a harisnyáját húzta. Kikerekedett szemmel nézte, amint Gina kivett egy hosszú

fehér selyemdzsörzé ruhát a szekrényből, és kígyózó mozdulattal belebújt.

– Nem veszel alá az égvilágon semmit?

– Minek? Teljesen befed.

– De olyan... olyan *hangsúlyos*.

– Pontosan. – A sudár lány lecsavarta a kupakot egy parfümös üvegről, és mélyen a két keble közé csúsztatta az üvegpálcikát. – Szerintem egy lánynak hangsúlyoznia kell az előnyös oldalait.

Carolyn Rycroft a harisnyatartójáért nyúlt. – Köszönöm szépen. Ha csatába indulunk, én bizony nem megyek fegyvertelenül.

De arról azért már letett, hogy egyenruhában menjen a bálba. Volt egy estélyi ruha az útitáskájában. Fehér dzsörzé az is, mint Gináé. És egy pár csinos körömcipő, meg egy olcsó nejlonharisnya. A szabályzat végül is nem szögezte le pontosan, hogy az ember nem vihet estélyi ruhát külföldre... Mikor majdnem készen volt már, meglebbentette bő szoknyáját szobatársnője előtt.

– Nem baj, hogy én is fehérben megyek?

– Ugyan miért? – kérdezte Gina kedvesen. – A fehér szűz lányokhoz illik, nem igaz? Hadd tátsák a szájukat a lovagjaink.

Carolyn nevetve tárta szét a kezét, és folytatta a készülődést. Furcsa, hogy Gina hogy meg tudja botránkoztatni..., és mégis milyen szívesen hallgatja.

Carolyn pályafutása mintaszerű volt minden értelemben. Iowából, majd az egyik közép-nyugati főiskoláról került New Yorkba, töretlen eszményekkel. Háromévi sebészasszisztensi képzéssel a háta mögött jelentkezett a hadseregbe, Pearl Harbour után egy nappal... Eddig Anglia alig tűnt idegen földnek számára. Ismerősen mozgott a kórházi rutin megszokott kerékvágásában, és tökéletesen alkalmazkodott a környezetváltozáshoz.

Elég volt tudni, hogy magán és a hazáján is segít ezzel a munkával. Ha vége lesz a háborúnak, úgy tervezte, visszatér az Egyesült Államokba, és egy orvos asszisztense lesz. Talán (és itt felgyorsult egy kicsit a szívverése) egy orvos felesége. Mrs. Winter, például. Hátha Gina igazat mondott róla. Ez is hozzá tartozhat a háború izgalmas tempójához.

Ha pedig a saját bájaihoz fűzött remények túlzottaknak bizonyulnak, még mindig megőrizheti a józanságát – visszatérhet a St.

Matthewba, mint műtős specialista. Ígértek neki egy állást, ha viszszaér a tengerentúlról... És ahogy múlnak az évek, osztályos nővér lehet belőle – és mint vénlány, a befőttekre, aprósüteményekre hagyatkozhat, meg a randevúkra Clark Gable-lel, a szomszédos moziban. Vagy bárkivel, aki Clark Gable helyébe lép a fegyverszűnet után...

– Ébredj, aranyom! – szólalt meg Gina. – Ne gondolatban csábítsd el, akárki legyen is. Járj utána személyesen... Vigyázz, sok lesz az a rúzs. Várnak a lovagjaink.

Carolyn sosem tudta igazán megjegyezni a második hadnagy nevét. Csak arra emlékezett, hogy köpcös volt és barátságos, s egy árnyalatnyit vontatott, georgiai akcentussal beszélt. A nővérotthon kapujában rájuk tört az őszi este, csípős, ködös, és a közeli rakodópart csörlőinek csikorgásától zajos. Csak pár lépés volt a tiszti klub tornácaig. Az elsötétítő függönyökön kiszűrődő tánczene versenyre kelt a kietlen éjszakával. Carolyn belekarolt a kísérőjébe, és szaladt a zene felé, akár egy kislány első randevújára a korzón.

Most csak egyért imádkozott. Hogy Winter kapitány is ott legyen a táncosok között. Hogy megismerje maszk és fityula nélkül.

A vasúti fogadó szobájában Terry Adams lekattintotta a villanyt, és elhúzta a függönyt az ablakon, hogy kinézzen a kikötőre odalent. Kissé felszállt a köd. Az őrház körüli csödület mögött, a dokkokon túl odalátszott a csapatszállító hajók tömege, egy lehorgonyzott torpedóromboló sima teste. Lidérces, valószínűtlen volt a látvány. Az agya mélyén ott lapult, hogy holnap ő is része lehet ennek a gyorsan formálódó konvojnak. Ám ugyanez az agy képtelen volt teljesen szembenézni a ténnyel. Terry újra meggyújtotta a villanyt, mikor egy lány kiszólt a fürdőszobából. Mint mindig, a nővére hangja most is biztonságérzettel töltötte el.

– Megrendeltem az italt, Terry? Kész vagyok.

– Már jön is, Linda – felelte vidáman, pedig nem volt az. Már tudta, a nővére megérezte valamit a benne dúló zűrzavarból. Vágyott a tanácsára, de rettegett a rájuk váró beszélgetéstől.

Linda kijött a fürdőszobából, selyem estélyi ruhája hófehér tájkétként keretezte a vállát. Öccse azzal a csodálattal vegyes gyengésséggel nézte, amelyet mindig is érzett iránta. Linda az a fajta

magas lány volt, akit nem lehetett egyszerűen nyúlánknak nevezni. Egy francia alkalmasint a *fausse maigre* kifejezéssel, sokatmondó, ám lefordíthatatlan szóval illette volna karcsúságát. Szinte tökéletes alakjában nem volt semmi bujaság. Maga Linda túlságosan nyílt alkat volt ehhez. Ma este ruhájának mély, V alakú kivágásától a rézvörös hajzuhatagáig egy huszadik századi Tizian volt. De ha az ember hűvös, kék szemébe nézett, látta, hogy több mint egyszerűen szép. Ha a teste csábító volt, a szeme óvatosságra intett.

– Nem csoda, hogy remek tudósító vagy – mondta Terry. – Ebben a szerelésben egy diktátort is szóra bírnál, Schickyt is beleértve.

Linda megpaskolta az arcát. – Tartsd meg a bőkjaidat! Az biztos, hogy ez az utolsó ragyogó estém. Senki se öltözik estélyibe egy csa-patszallító hajón.

Terry nyomban kijózanodott. – Tényleg behajózunk holnap? Erről is olyan jól értesült vagy?

– Nem küldtek volna ide ilyen sebtében, ha nem volna órák kérdése. Már írtam is egy hírt ennek a megérzésnek az alapján. – Rákoppintott a táskairógépére az éjjeliszekrényen. – Persze, majd utólag hozzák le – ha és amikor a tengeren leszünk.

– Nem tudod, hová készülünk?

– Erre még a te ezredesed se tudott válaszolni, Terry. Még alakulófélben van – és a legjobban őrzött titok a történelemben. Vegyél egy térképet, és bökj rá – talán eltalálsz. Norvégia? Afrika? India? – Elmosolyodott, felvett egy körömrészelt. – Vagy talán egy hídfő-állás a Csatornán túl?

Terry Adams mély lélegzetet vett. – Nézzünk szembe vele, Linda. Gondolod, hogy kibírom?

A reszelő buzgón járt föl és alá. – Hát persze. Először biztos halálra rémülsz. Nyilván én is. De gondolom, nem fogjuk kimutatni.

– És ha nem állom meg?

– Úgy érted, ha bombázni fognak bennünket?

– Úgy értem, harc közben.

– Te irodai munkát végzel, Terry. Aligha leszel a fronton.

– De igen. A mieink az egyik legmozgékonyabb egység a hadse-regben. Tábori kórház. Benne leszünk mindenben, ami csak jön.

A reszelő megállt. Linda aggódva nézett fel az öccsére. – Szóval ilyen alakulathoz szegődtem. Mondd tovább!

– Eltanultuk az oroszoktól meg a spanyoloktól a mozgó egészségügyi egységek technikáját. Bebizonyították, hogy a sebesülthalandóság rendkívüli mértékben csökkenthető, ha a kezelést korán alkalmazzák. Valószínűleg a saját tüzéségünk orra előtt fogunk dolgozni. – Terry félrenézett, az ujjai megfeszültek. – Egyenesen Strang őrnagytól, a sebészeti parancsnokunktól tudom.

– És gondolod, hogy ez meghaladja az erődöt?

– Tegnap éjjel alattomos légítámadás volt. Heinkelek, csak úgy vaktában. Alig egy fél tucat. – Terry nagyot nyelt, aztán folytatta: – Az ágyam alá bújtam, mint egy gyáva nyúl. Még ma reggel is ott lapultam... Az a furcsa, hogy igazából nem félek. Csak az idegeim. El se tudom mondani, mennyire kikészülök az utóbbi hónapokban. Ha kibújhatnék a saját bőrrömből – akár csak egyetlen éjszakára...

– Beszéltél erről valakivel? – kérdezte Linda óvatosan.

– Nem vagyok orvos – mondta Terry. – De attól még diagnosztizálni tudom a saját betegségem. Nevezük közvetett harctéri idegsokknak.

– Azt hittem, a harctéri idegsokkot az agyrázkódás okozza.

– A múltkor hallgattunk róla egy előadást. Ezt az elméletet már nagyjából elvetették. Mindazt, ami egy gránát robbanásakor bekövetkezik, a légnyomásos sérülések körébe sorolják. A harctéri idegsokk tulajdonképpen csak felgyülemelő neurózis. Néha magától is meggyógyul. Néha hisztériában tör ki... Magam is a kitörés határán vagyok, hacsak nem könnyíték magamon valahogy.

Egy pincér lépett be a poharakkal, és az asztalra tette őket. Zsebre vágta Terry shillingjét, és fontoskodó képpel távozott. Terry arcán aggodalom tükröződött, miközben Linda felé nyújtotta a poharát.

– Talán most lelepleztem magam, Linda. Ha nem volnánk ilyen szoros...

– Mondj el mindent, te hülye. Pontosan mit jelentsen az a „könnyítés”?

Terry egy hajtásra kiitta a whiskyjét. – Te mit gondolsz?

Linda higgadtan mérlegelte a gondolatot. – Maryvel mi lesz?

– Elég hamar rájöttél, mire gondolk.

– Újságíró vagyok, jártas a szellemi gyorsírásban.

– Hogy szól az ítéleted?

Linda megkerülte a kérdést. – Te kiöntötted valakinek a szíved, Terry. Ne csinálj úgy, mintha nem.

– Csak Winter százados adott tanácsokat ma este.
– Richard Winter százados?
– Ismered?
– Hallomásból. Trueta műtőszemélyzetéhez tartozott a spanyol háborúban.

– Ő az. Ma este találkozol vele a klubban.
– És ha nem akarok találkozni vele? Ugyanis, tudod, már rájöttem, mit tanácsolt neked.

– Jól van, Linda. Rick azt tanácsolta, hogy valahányszor úgy érzem, hogy nem bírom tovább, fogjam magam, és feküdjek le az első lánnyal, aki hajlandó rá.

Linda egy percig nyugtalanul fontolgatta ezt a férfigratéiát. Pontosán ezt várta Richard Winter századostól. Elszállingóztak hozzá a hírek nem egy európai fővárosból a Barcelona és Varsó között eltelt három év alatt. Egész komoly botrány volt egy polgármester lányával Spanyolországban. És egy másik lánnyal a Sorbonne-on... Maga előtt látta Ricket, és a szája enyhe fintorra húzódott. Egyike azoknak a szoknyavadászoknak, akik kihasználják a háborút.

– Meg akarod fogadni a tanácsát, Terry?

Terry nem vette le a szemét a szőnyegről. – Csak ha te is jóváhagyod.

– Mióta vagyok illetékes ebben a témában? S miért képzeled, hogy én mindentudó vagyok?

Jólesett neki Terry nevetése. – Jaj, Linda, ne csinálj belőlem még nagyobb szamarat, mint amilyen vagyok.

– Szerintem aranyos tőled, hogy ilyen őszinte vagy. És remélem, kitartasz az elveid mellett: hűséges maradsz Maryhez.

– Rick azt mondta, Marynek is jobb lenne, ha...

– A te Rick barátod kibírhatatlan szócsavaró lehet.

– Ezt nem egészen értem.

– Majd megérted, ha idősebb leszel, drágám. Nem kétlem, hogy ez a módszer kiválóan beválik nála. De tudhatnád, hogy *te* nem tudnál újra Mary szemébe nézni, ha...

De Terry nem nézett rá. Linda sosem fogja megtudni, hogy segített-e rajta, vagy csak újabb súllyal terhelte meg a lelkiismeretét. Talán prüdnek hangzott az olcsó moralizálásával? Linda Adams vállat vont, és az estélyi köpenyéért nyúlt.

– Ne késsünk el nagyon a klubból, Terry! Ne felejtse el, nekem sokat kell táncolnom a feljebbvalóiddal. Hogy gondoskodhassam az előléptetésedről.

Terry botladozva követte a hotel sötét lépcsőin.

– Nézd, Linda, tudom, hogy szokatlan dolgot mondtam. De ki kellett öntenem valakinek a szívemet...

– Winter százados nem felelt meg a célnak?

Szokatlan csend állt közük, miután elhangzott ez a kérdés. Kitarzott, míg átkeltek egy sáros lőtéren keresztül vezető pallón, fogva tartotta őket még az őrház leánykolt lámpája alatt is, az Egyesült Államok 95. Tábori Kórházegysége szálláshelyének bejáratánál.

Terry némi megkönnyebbülést talált abban, hogy a kapunál álló őrmestert ugrassa. A második whisky a saját sötét dallamát énekelte az agya mélyén, mikor belekarolt a nővérebe, és átvezette a tiszti klub bejáratát álcázó elsötétítő kamrán. Amint bemutatja az ezredesének – amint meggyőződik róla, hogy nem nélkülözi a társaságot –, elkezd az esti vadászatot. Ilyen egyszerű az egész, ha egy férfi elhatarozza magát.

Egy emlék suhant át rajta. Mary a menyasszonyi fátylában, amint a jázminbokrok között rámosolyog az anyja kertjében. Mary a karjai közt, amint a Bermudába tartó gőzös fedélzetén keringőznek. De most elviselhetetlenek voltak ezek az emlékek. Ma éjjel nem törődik velük – ahogy azt semmilyen lánytestvér nem értheti meg. Határozott léptekkel a ruhatárba vezette Lindát, és a bárba sietett, hogy igyon még egyet, mielőtt megkezdődik a tánc.

A ruhatár tele volt nőkkel, többségük estélyi ruhát viselt, bár felvillant egy-két egyenruha is, a tengerentúli Vöröskereszt kékje, s egy-két női segédszolgálatos takaros kekije. Linda Adams megállt egy pillanatra az ajtóban, hogy elmerüljön a beszélgetésük zsvijában. Aztán keresztülment a termen az öltözőasztalokhoz, hanyagul egy akasztóra dobta a köpenyét, és kinyitotta a retiküljét. De nem pipereholmit, hanem jegyzetömböt vett elő – egy nagy halom rotációs papírt, és a tompa puhaceruzát, amely a tudósító szerszáma New Yorktól Moszkváig...

A színes cikk, melyet a New York-i lapzártáig meg kellett írnia, már kezdett formát ölteni benne. Elmerengett rajta egy kicsit, miközben nagyjából felvázolta a kezdést, hagyta, hadd terelje el

a gondolatait Terryről és Terry problémájáról. Évekkel ezelőtt, még kezdő újságíró korában tanulta ezt a *Record*nál; most áldotta a szerencsecsillagát az önfegyelemért. Mert Linda Adams a korához képest bölcs volt; tudta, hogy tiltott területre merészkedett ma este. Hogy egy férfi erkölcsi – akárcsak az, hogy milyen nyakkendő szerezet – olyasmi, amibe semmiféle nőnek nem lehet beleszólása.

Két egyformán fehérbe öltözött lány suhant a tükörhöz egy utolsó simításra; egy karcsú, vonzó szőkeség és egy erőteljes, magas barna, csábos idomokkal. Linda kitalálta, hogy kimenős nővérek, mielőtt megszólaltak volna.

A csábszírén megszólalt: – Mondom, Carolyn, ott láttam a boltív alatt. A vadász, amint prédára les. Más szóval – a mi Rick Winterünk teljes életnagyságban.

– Na és? – kérdezte megrebbenve a szőke lány.

– Sajnos, én már csak gondolatolvasó vagyok, aranyom. Csapjunk a lovak közé, és lássuk, mi történik?

A csábszírén kacagásának örvényével kisodródtak a szobából. Linda összehajtotta jegyzeteit, és követte őket.

A tánc már javában állt, és vidámsága betöltötte az egyébként kopár klubtermet. A katonazenekar nagy buzgalommal egy rumbát diktált. Linda látta, hogy a két lány csatlakozik kísérőjéhez, két hadnagyhoz, akik olyan egyformák voltak, mint két sorozási plakát. A szőke lány eltűnt a táncolók forgatagában, de látta, hogy a szírén hetykén integet egy magas századosnak a terem túlsó végén. Egy szikár, napbarnította alaknak, aki két oszlop között állt, és a táncparketten legeltette a szemét. Richard Winter teljes életnagyságban.

Egy pillanatra szemügyre vette. A vér az arcába szökött, lassan elvörösödött, és se megakadályozni, se megmagyarázni nem tudta. Nézte, amint beleveti magát a tömegbe, és lekéri a szőke lányt a partnerétől. Látta, amint bonyolult rumbafigurába pörgeti táncosát. Linda Adams felszegezte a fejét, és keresztülvágott a táncparketten, hogy megkeresse Terryt a bárban.

2.

Richard Winter százados, akár egy jól irányított bűgőcsiga, pörgött a zenekari emelvény mellett – a lüktető ritmus egybeolvadt szívverésével, Carolyn Rycroft szorosan a karjaiban. Ahogy az arca belesimult a lány hajába, egy nagyon is ismerős ösztön lüktetését érezte az ereiben. A lüktetés éppoly kényszerítő volt, mint a *maracas* ritmusa; hagyta, hadd ragadja magával.

Megszólint: – Nem tudja, hogy helytelen, ha egy alhadnaggal táncol?

Carolyn nem pillantott fel, de elfojtott nevetéséből kicsendült a mélységes elégedettség. – Miért, százados?

– Mert maga az előljárója. Neki kell engedelmeskednie a maga parancsainak, s ez nem tesz jót egy férfinak, még egy alhadnagynak sem.

– Hát maga? – Rick érezte, hogy a lány átveszi a hangulatát, akár a teste az irányítását.

– Nem elég kézenfekvő a válasz?

– Úgy érti, maga az én előljáróm?

– Ahogy mondja, hadnagy.

A lány kedvesen kuncogott. – És mit parancsol most a százados?

– Egyelőre csak így tovább, hadnagy. Ha keringőt játszanak, majd kijön velem egy cigarettára – szédítő forgásba kezdtek –, és egy kis friss levegőre.

Tagadhatatlanul élvezte a játékot, a lány határozott válasza nélkül is. Még közelebb húzta magához, az ujjai megpihentek a lány üde, fiatal keblén. – Megértette a parancsot, Miss Rycroft?

– Igenis, Winter százados. És örülök, hogy emlékszik a nevemre.

Inkább sóhaj volt, mint kimondott gondolat. Rick most már biztos volt a dolgában – és a partnerében is.

– Jó sebészasszisztensnő nem terem minden bokorban – mondta.

– Még egy első osztályú háborúban sem. Mióta van külföldön?

– Csak egy hete. Remélem, nem látszik rajtam.

– Ilyennek képzelte?

– Még ilyenebbnek!

– A munkát is?

– Azt különösen. Mindig is szerettem. Mármost a sebészetet. Kibőkte a legdéldegettebb vágyát: – Maga mellett maradhatnak asszisztensnek? El tudná intézni...?

Rick Winter elégedetten mosolygott. – Ma délután elintéztam Stranggel. Rögtön a splenectomy után. – Beléfojtotta a lányba az örömteli sikolyt, s egy utolsó fergeteges perdüléssel befejezték a táncot. – Hozzátehetem, hogy merőben gyakorlati intézkedés volt. Nem jutalom. Sosem keverem a munkát a szórakozással.

– Ennek is örülök – felelte Carolyn, és érezte, hogy az elsötétítő függöny a lábainak csapódik, miközben a férfi kivezette az üvegajtót a verandára.

Szuroksötétség fogadta őket. Egy másik táncoló pár, ugyancsak a rumba ölelésébe kulcsolódva homályos körvonallal rajzolódott ki a csillagok háttérében. Még mindig apró, sűrű szövésű tánclépésekkel Rick a korlát túlsó végéhez vezette Carolynt. Itt a körlet épületeinek tetői mögött messzire elterülő kép tárult fel a szögesdrótokon túl. Aztán egy hirtelen szédítő szakadék – és utána a csatorna csöndje. Már máskor is jó szolgálatot tett neki ez a háttér egy időtlen színjáték első felvonásához.

A lány nem tiltakozott, mikor lelassította a tánc ritmusát – olyan fokozatosan, hogy alig lehetett észrevenni, mikor fonta köré mindkét karját, s a fogásból mikor lett valódi ölelés. De még mindig ringatóztak a zenekar eltompult ütemére, mikor a szája a lány szájára tapadt. Először puhán, aztán érezte, hogy enged az ajka – és végül a viszonzás borzongató hevét.

Carolyn Rycroft kinyitotta a szemét, mikor véget ért a csók. Rick a sötétben is érezte, hogy ragyog, hogy a csókja, legalábbis eddig, éppolyan önfeledt volt, mint az övé. Halkan felnevetett, és újra a karjába zárta.

A zenekar most elcsöndesült. Aligha színlelhették, hogy a rumbát fejezték be spanyolosan, csókkal. Most megnyíltak a lány ajkai az övé közt; nem tiltakozott, mikor a kezét becsúsztatta a mélyen kivágott ruha alá. Így tartotta egy törekeny örökkévalóságig, kockáztatva, hogy a lány megtöri a varázst, amit egymás köré vontak.

Amikor végül eleresztette, Carolyn szeme halvány szikra volt a homályban.

Et, dans l'ombre, je devinais tes prunelles

Et je buvais tin souffle...

Baudelaire verssora suhant át rajta.

Nem idézte fennhangon. A költészet már sokszor segített hasonló pillanatokban. Most elég költészet volt Carolyn maga. Elmosolyodott, mikor a lány elhúzódott tőle egy kicsit.

– Ilyen hamar visszaköveteli a méltóságát?

– Ha nem haragszik.

Nem haragudott egy csöppet sem. Az ajka újra a lányét súrolta, kockáztatva, hogy visszautasítja a kérést. A szellemcsók alatt Carolyn odasúgta:

– Csak egy kicsit. Aztán táncoljunk vissza.

A csók minden volt, csak kicsi nem. Odabenn, a katonazenekar a *Bécsi vér* kezdő taktusaival birkózott. Carolyn Rycroft eltolta partnere kezét a melléről, a derekára csúsztatva, és miközben hátrahajolt, nagy nehezen uralkodni próbált a mosolya reszketésén.

– Imádom a keringőt, Rick.

Most először használta a becenevét. Furcsán hangzott, azok után, ami történt.

– Természetesen, ha be *akar* menni...

– Nem akarok. Éppen ezért volna talán jobb.

Winter százados szó nélkül a keringő nyitó lépéseibe lendült. Végül is ez csak az első felvonás. Van még idő bőven, eljutni a nagyjelenetig.

Egy repülő őrnagy lecsapott rájuk, mielőtt egyet is fordulhattak volna a parketten. Rick néma elismeréssel nézte, amint Carolyn töretlen ritmussal átlibben új partnere karjaiba. Csak a szeme csillogása árulkodott. Az őrnagy persze azt hiszi, hogy neki ragyognak azok a csillagok.

Rick látta, hogy a tánc ritmusa fokozatosan felgyorsul. Más szemek is csillogtak már – árulkodó rúzsnyomok nem egy napbarnította arcon. Ma kemény ritmust ver a jókedv a katonás illemlékek felszíne alatt. Néma bizonyosságául a ténynek, hogy ezek a táncosok holnap jószerivel egy tucatnyi harctéren szóródnak szét.

Ott táncol Terry Adams is egy fehér ruhás lánnyal, aki akár egy Rubens-féle Vénusz modellje lehetne. Rick jól ismerte – szinte túlságosan is jól. Gina Cole, a röntgenasszisztens. Nos, azok a csábos idomok nem ártanának Terrynek, de...

Előrelépett, hogy lekérje, aztán visszahőkölt, mikor eszébe jutott, mit tanácsolt Terrynek. Talán Gina az alkalmas orvosság – ha ugyan lehet egy olyan orvosságot, mint Gina Cole, mértékkel szedni. Annak alapján megítélve, amit a fehér selyemruha sejtet, Terrynek nehezebb eshet a mértéktartás. Egy pillanatra elkapta a fiú tekintetét, miközben hozzásimuló partnerét forgatta. Terry kipirult, lázas – és elégedett volt...

Jobb lesz hagyni őket.

Rick szeme most egy másik fehér ruhás lány alakjára tévedt. Egy sudár, nemes vonású lányra, a haja akár egy rézszínű glória. Randall Strangel táncolt, a sebész őrnaggyal. Kíváncsian előrehajolt, hogy megnézzze az arcát, mikor az őrnagy parádés lendülettel megforgatta. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy lekéri. Dr. Strang a régi iskola megrögzött képviselője volt, minden felszíni moderneskedés ellenére. Már többször összeütközésbe kerültek a sebészi eljárásokkal kapcsolatban. Mulatságos lenne összeakaszkodni Strangel egy más terepen – ha csapnivaló taktika is. Rick elvetette az ötletet, mikor harsogva üdözölte valaki a táncparkett túlsó végéből. Amos Blaine ezredes, az egység parancsnoka. Egy díszegyenruhába bújtatott Buddha, akit állandóan az a veszély fenyeget, hogy kibuggyan a varrások mentén.

Rick ezredese nem vette a fáradságot, hogy áramvonalasítsa magát a második világháború tiszteletére, habár fontos szerepet játszott benne. A Buddhával való hasonlatosságot keleten szerezte, egy sárgalázroham után. A legutolsó kitüntetése Saint-Mihielről, a pocakja egy Governors Island-i íróasztaltól származott. Most mint nyugállományú hivatásos tisztet behívták a kórházi alakulat élére.

A tapasztalat megtanította Ricket, hogy semmi gyengeség nem rejlik Amos szűrős pillantása mögött. Ha Blaine ezredes könnyedén intézkedett, vaskéz irányította ezt a könnyedséget. Az elmúlt hónapokban elsőrendű formába hozta a 95. egységet, maximális harci szellemmel – és minimális zűrzavarral. Beosztottjai, akik a modern

orvostudomány minden követelményének megfelelték, jócskán szenvedtek a súlytöbbletéért.

– Üljön le, Rick, és tájékoztasson a legújabb fejleményekről! Ki az a baba, akit az imént kivarázsolt a teraszra?

– Rycroft nővér, sebészeti állomány, uram. – Rick pókerarca rezzenéstelen maradt. – A munkatársam. Nagy nyereség az egység számára.

– Azt magam is látom – mondta Amos. – Mindamellet kötelességem felhívni rá a figyelmét, hogy a H. Sz. 35–1440 értelmében bárminemű kihágás az illetmény megvonásával jár.

– Talán panasszal éltek ellenem, uram?

Amos gurult a nevetéstől. – Ellenkezőleg. Csak ne hozza hírbe a hadsereget. – Eltolta magától az üres poharak erdejét a hosszú büféasztalon. – Üljön ide Miss Adams mellé. Most Stranggal táncol, de meg akar ismerkedni magával.

Winter százados fanyar mosollyal ereszkedett a székre. Kár, hogy nem engedett a kísértésnek az imént. Nos, elég régen várja már, hogy próbára tegye Linda Adamst. Pár percen már nem múlik.

– Legalább fontos embernek érzi magát, Rick – attól a tudattól, hogy mostantól ő fog tudósítani a működésünkről?

– Uralkodni tudok az elragadtatásomon, ezredes. Mi igaz abból, hogy holnap sétahajókázni visz mindannyiunkat?

– Legyen esze! Még a hadosztály-parancsnokság se tudja. A hajójegek manapság ajánlott levélben jönnek. Egyenest Washingtonból.

– Mégis azt hiszem, hogy elrendelik a készséget. Most, hogy itt ez a firkáslány, kétszeresen biztos vagyok.

– Hogyhogy?

– Melyik szerkesztő vesztegetné Linda Adamst egy akármilyen állomáshelyre, hacsak nincs valami forró a levegőben? – Rick nyersen felnevetett, és átnyúlt az asztalon cigarettáért. – Higgye el, ez az újságírónépség – az offenzíva főkolomposa. Vagy mondjak keselyűt inkább?

– Sajnálom, hogy nem vagyok feketében, százados – szólalt meg egy hang a hátuk mögött. – Akkor talán jobban beleillenek a képbe.

Rick felállt, hogy kihúzza neki a széket. Randall Strang őrnagy ott ácsorgott mögötte, a szeme résnyire szűkült. A sebész főorvos

Boston egyik leghíresebb sebésze volt, mielőtt egyenruhába préselte magát. Egy simulékony modorú orvos, aki gyönyörűségesen értett a betegek nyelvén. Rick élt a gyanúperrel, hogy kórházi beosztottjai éppoly szívűből utálják Stranget, ahogy az egység most. De a szervezőképességéhez és kemény tartásához nem fért kétség. Ricknek megint az jutott eszébe, hogy feljebbvalója mennyire hasonlít egy jól táplált, felfuvalkodott bikához.

Strang hangja úgy csikorgott, mint egy visszafelé pörgetett verkli: – Nem gondolja, hogy helyénvaló volna bocsánatot kérnie?

– Feltétlenül, uram – mondta Rick. – Tekintse a „keselyűt” el nem hangzottnak, Miss Adams. Hadd hasonlítsam inkább sólyomhoz. – A meghajlása szinte a gall hidegvér karikatúrája volt. – Vagy szabad esetleg postagalambnak neveznem, vidám virágcsokorral a csőrében?

Amos Blaine is megszólalt a maga dörmögő hangján. – Csak nem azt akarja mondani, hogy ismerik egymást?

– Már évek óta követem Winter százados pályafutását – mondta Linda. A hangjában enyhe él volt, de a modora kifogástalan. – Most, hogy megismerkedtünk, százados, szabad azt mondanom, megérte a várakozást?

Rick végigmérte. – Csak ha viszonyozhatom a bókot.

Terry Adams nővére kivett egy Playerst a táskájából, és előrehajolt, hogy rágyújtson a Strang kínálta tűzről. – Kár, hogy útjaink nem keresztezték egymást Spanyolországban.

– Nem is tudtam, hogy Spanyolországban volt, Winter – mondta Strang. – Melyik oldalon harcolt?

Linda hűvös mosollyal elhallgattatta Ricket. – Biztosan maga is olvasott újságot a harmincas években, őrnagy. A százados Trueta mellett volt sebész.

– A világ egyik legnagyobb orvosa – mondta Rick.

Linda megszólalt: – Hát nem elszomorító, hogy a legtöbb ember, akit megmentett, most szögesdrót mögött senyved?

– Elszomorító, de elkerülhetetlen – mondta Rick.

A sebész főorvos bostoni kiejtése érintetlen maradt, még angol földön is. Most hatásosan vetette be. – Igazán, kedves barátom, érdemes még most is így lázba jönnie Spanyolország miatt? Nincs-e komolyabb dolgunk?

– Most mint katona beszél, uram, vagy mint republikánus?

– Én úgy vélem, hogy a mi feladatunk megsemmisíteni Hitlert, és aztán visszatérni a saját házuk tájára. Ezt mint gyakorlati üzletember mondom. Isten a tanúm, hogy nem vagyok az elszigetelődés híve...

Isten a tanúja, hogy miféle alak vagy, gondolta Rick. Csak az isten tudná kibogozni a társadalmi lelkiismereteket. Hangosan annyit mondott: – Elismeri, hogy Amerikának nemzetközi kötelességei vannak a háború után?

– Hogyne, százados. Én hiszek a Népszövetségben, ha a belépéshez nem kell feladnunk nemzeti önérzetünket.

– Úgy érti, nem bánja a békét, ha egy szalmaszálat sem kell keresztbe tenni érte?

– Úgy értem, hogy Európa valószínűleg balkanizálódik ez után a háború után, akármit teszünk is. Nem hagyom, hogy a kormányunkat rendőrnek használják, aki bunkósbottal veri a fejébe a demokráciát az elmaradott országoknak. Szerintem Amerika érintetlenül megőrizheti a demokráciáját, törődhet a saját dolgával, és egyúttal gyarapodhat is.

Rick hangosan felnevetett. Tudta, mennyire utálja Strang a teli torokból való nevetést.

– És mi lesz a Négy Szabadsággal, őrnagy? A kisemberek évszázadával? Az ingyentejjel a hottentottáknak?

Most az egyszer úgy látszott, hogy Strang élvezi az effajta vitát. Terjedelmes tömegével az asztalra dőlt, és közben lesújtó pillantást vetett Linda Adamsra.

– Használja a fejét, Winter. Hogyan létezhetne a Négy Szabadság – vagy bármilyen valódi szabadság – egy olyan önző politikai helyzetben, amely egy fegyverszünetet szükségképpen követni fog? Vegyük Spanyolországot, ha már muszáj. Maga ott harcolt; emlékszik az emberekre. El kell ismernie, hogy Franco vagy valami hasonszőrű fog ott dirigálni ítéletnapig.

– Meglehet, uram. De nézzük a dolgot történetileg. Próbáljuk megérteni, mi hozza létre a Francókat. Az okokat nézzük, ne az okozatokat. Maga az imént Hitler megsemmisítéséről beszélt. Ne felejtse, ő a legszörnyűsebb okozat, amit ez a beteg világ idáig kitermelt. Egy rögeszmés Napóleon, egy jósnő agytekvényeivel – egy tehetetlenségben fogant paranoiás, akit a mohóság szült.

Strang gúnyosan elmosolyodott. – Nem is sejtettem, hogy maga ilyen ékesszóló, százados.

Rick újból belevetette magát. A legjobban a pirulást élvezte, mely lassan felfelé kúszott Linda Adams gyönyörű mellétől, míg végül már ugyanolyan gyönyörű nyakát ostromolta.

– Spanyolország jó példa az állításomra, uram. A háború maga jóval előbb gyökeret vert ott, mint Franco megjelent volna. A rothadás, a szegénység és a politikai tespedés hidrafejú magja. Hát nem látja, hogy ugyanez a mag kezd kicsírázni odahaza is? Hogy el fog pusztítani bennünket, minden erőnk ellenére, ha idejében el nem fojtjuk? Hacsak rá nem ébredünk, hogy semmiféle demokrácia nem vívhat háborút minden nemzedékben – néhány éves szünetekkel – úgy, hogy kitartson?

Az utolsó mondatot egyetlen lélegzetre mondta végig. Most meghajolt Linda felé. – És ne nevezzen ékesszólónak, őrnagy úr. Csak Miss Adams egyik korábbi cikkét plagizáltam emlékezetből. Menjen, nézze meg a *Record*-ban, ha kíváncsi a többire.

Linda könnyedén megjegyezte: – És egyetért a véleményemmel, százados?

– Határozottan – felelte Rick. – A tízparancsolattal is egyetérték. Hányat tud belőle elfogadtatni a világgal?

– Adjon nekem egy évszázadnyi békét! – mondta Linda. – Egy művelt népet, amely nem tudja, mit jelent az éhség vagy a félelem. Adjon néhány tisztességes embert a Fehér Házban, a Downing Streeten és a Kremlben... És az unokái megérnek majd egy jobb világot.

Rick elmosolyodott. – Behódolok a fehér ruhás szép hölgynek, uraim. Egy vadonatúj utópia, csordultig emberi elnézéssel és testvériséggel. Egyetlen Világ Bíróság, ahol az oroszlán tárgyalóasztalhoz ül a báránnyal, és közösen megvetik a jövő társadalmának alapjait.

Az ezredes békítőleg közbeszólt. – Mégis, azért a világ fejlődik, tudja. Vegyük például ezt a keringőt – a *Bécsi vért*. Az előző háborúban hadbíróság elé állítottuk volna a zenekart érte. Most meg táncolnak rá maguk, fiatalok.

– Talán ez gyengeségeink egyike, uram – mondta Rick. – Talán túl érzelmesek vagyunk, könnyen megbocsátjuk a múltat.

Linda közbevágott: – Mi a maga ellenszere, százados? A gyűlölet kitombolása?

– Természetesen nem. De a gyűlölet bizonyos korlátok között katarzisként hat a szellemre. Még most sem vagyok biztos benne, hogy eléggé gyűlöljük-e az ellenségeinket ahhoz, hogy megsemmisítsük őket. A gyűlöletünk túlságosan összekeveredik a félelemmel – mint ahogy a Kongresszus gyűlöli a Fehér Házat, vagy a zöldségtermesztők a bankárokat, a bankárok Oroszországot...

– Jó okkal – jegyezte meg Strang.

Kezd bepörögni, gondolta Rick.

– Vigyázat, őrnagy úr – mondta. – Ezzel az erővel miért ne gyűlölhetnénk az összes szövetségünket? Az legalább tiszta ügy volna. Az legalább gondoskodna arról, hogy maga meg én egész hátralevő életünket egyenruhában töltsük... Ha engem kérdez, sokkal jobb lenne, mint visszatérni az osztlékainkhoz meg a dupla garázsainkhoz.

Strang éppen időben fojtotta vissza egy dühkitörését. – A kommunistákat védi?

– Egy frászt – mondta Rick. – Magam is azokhoz tartozom, akik osztléket húznak; én is azt akarom, hogy jöjjenek csak azok a csekkek. Arról van szó, hogy tudni szeretném, mire fogom költeni évről évre. Ezért mondom, hogy inkább most vigyék el adóba az egészet – vagy akár mostantól fogva tíz évig, ha olyan sokáig eltart, míg lelövik az utolsó veszett kutyát.

– Az amerikaiak sosem mennének bele egy ilyen törvénybe.

– Pedig ennél olcsóbban nem veheti meg Miss Adamsnek az utópiáját. – Rick Amos Blaine-hez fordult. – Nincs igazam, ezredes? Vagy hadbírótság elé állít?

Az öreg Amos csak nevetett. – Vigye inkább táncolni Miss Adamst, ha ugyan hajlandó elmenni magával.

Linda kecsesen felállt, miközben az egész asztal őket nézte. – Vezényeljen, százados! Nincs más választásunk.

A táncparketten Linda Adams könnyű volt, akár a pihe, és sokkal kielégítőbb. Rick kipróbálta vele egyik szédítő figuráját – és örömmel tapasztalta, hogy a negyedik rend egyik tagja lépést tud tartani vele. Hogy a negyedik rend eme tagjának idomairól ne is beszéljünk – hát még az arcának szoros közelségéről az övéhez.

– Feleljen nekem egy kérdésre! – szólalt meg Linda. – Miben hisz maga?

– Megmondtam már. A kordában tartott gyűlöletben, egy nagy hadseregben, és semmiféle illúzióban.

– De maga semmivel sem militaristább nálam. És nem lehetne ilyen jó orvos, ha nem hinne embertársaiban.

– Ki monda, hogy jó orvos vagyok?

Linda könnyedén felelte: – Tudja, még 37-ben meginterjúvoltam Truetát. Sajnos, maga akkor szabadságon volt. – Fátyolos pillantást vetett rá. – Az egész személyzet leállt, hogy elmondja nekem, mennyire szeretik magát. Amolyan igazi spanyolos ékesszólással. – Újra megficskázta a könnyed mosolyával. – Vagy hivatkozzam közös barátainkra Londonban és Párizsban?

– Feleljen nekem maga is, Miss Adams! Hogy sikerült ennyi helyet bejárnia ilyen rövid idő alatt?

– Én is gyakran elcsodálkozom – bólintott Linda. Egyszerű kijelentés volt, minden nagyolás nélkül. – Talán a repülőgép és a rádió terméke vagyok. Nem gondolja?

– Nem szeretem a firkászokat.

– A firkásznőkre ez kétszeresen áll?

– Különösen egy olyan nőre, mint maga, aki nyilván jobbra érdemes.

– Mint például?

– Mint például ez. – Olyan sebes pörgésbe fogtak, hogy mind a kettőjüknek elakadt a lélegzete. – Miért ne élvezzük a világot, amíg lehet. Miért ne valljuk be őszintén, hogy a levegőbe fog repülni, akárhogy imádkozunk is?

– Akkor is, ha győzünk?

– Három eset van – mondta Rick vidáman. – Győzünk, veszünk vagy döntetlen.

– Akkor is, ha megkapom az évszázados békémet?

– Az végzetes lenne mindkettőnk számára. Gondolja csak el, hová lennénk, ha a világnak felnyílna a szeme, és kigyógyítaná magát. Maga egy tudósítónő lenne, hirdetni való keresztes hadjárat nélkül. Én meg egy sebész, rozsdásodó szikével. – Nagyot nevetett a saját ötletén. – Persze elmehetnék állatorvosnak, maga visszamehetne tucatriporternek.

– Talán most is ezt fogom csinálni egy darabig. Vállalkozna az első interjúmra?

Linda érezte, hogy Rick begubószik. Olyan hirtelen, hogy megbotlottak. – Nem vettem még el a kedvét?

– Már kezdő koromban is – mondta Linda – a szerkesztőm mindig buldognak nevezett. Ha én egyszer ráharapok egy sztorira, nem ereszttem el. Márpedig magában igenis van sztori. A férfi, aki visszatért Spanyolországból és Dunkerque-ből, életkedvét veszítve – és mégis élvezte az életet. A filozófus, aki azt tanácsolja ifjú mintaférjeknek, hogy felejtsek el a feleségüket, és kapjanak az első kínáló alkalmon.

Egy percig Rick némán fürkészte az arcát. – Elfelejtettem, hogy maga Terry nővére. Neki meg nyilván első dolga volt, hogy a bizalmába avassa.

– Remélem, az én tanácsomat fogadja meg, és nem a magáét.

– Mégpedig?

– Épp az imént említette a tízparancsolatot, százados. Azt tanácsoltam az öcsémnek, hogy legalább a hatodikat tartsa meg.

– Szóval maga politikában és erkölcsben egyaránt javíthatatlan optimista? – Már az üvegajtók felé pörgette a táncparketten keresztül, a terasz felé.

– Kérem, nézzen a szemembe!

– Igen, százados.

– Maga most már jó ideje csavarog szerte a világon, Miss Adams, a foglalkozása révén. Nem hiszem, hogy *mindig* Grand Hotelekben lakott. Nyilván rájött már, hogy a politika piszkos játék, és az is lesz, míg a világ világ. Hogy a háború pokol marad, és újabb háborúkat fial, nem pedig utópiákat. Ami pedig a kaszárnyatöltelékeket illeti, legyenek nőtlének vagy házások – nos, maga is olvasta Kiplinget.

Remekül időzítette a mondókáját. Miközben beszélt, kisodródtak az elsötétítő kamrán keresztül a verandára. A lány lába tökéletes összhangban mozgott az övével, bár a szeme szikrázott a dühtől.

– Köszönöm, százados, hogy pótolja a műveltségem hiányait.

– Még nincs minden pótolva.

A csókjában nem volt semmi finom, semmi gyöngéd. Pusztán csak birtokba vette a száját, és fogva tartotta, a keze úgy szorította a vállát, akár a satu. Linda bőre lángolt, mikor kitépte magát.

– Ez volt az első lecke?

– Egyelőre ennyi – felelte Rick. – Az órának vége.

De Linda már faképnél hagyta, felszegett fejjel. A távozása a verandáról túlságosan büszke volt ahhoz, hogy menekülésnek lehetne nevezni, bár ezt a célt szolgálta. Újra keresztülvágott a táncparketten a női ruhatár felé. Újra kinyitotta a táskáját, és kisimította a jegyzetpapírját.

Egy vasárnapi cikket ígért a New York-i szerkesztőségnek, hogy kiegészítse a napi tudósításait. Itt az alkalom, hogy nekifogjon. „Első napom egy behajózó táborban.” A szerkesztője csattanós történetet várt, teli azokkal a találó észrevételekkel, amelyeknek Linda Adams oly nagy mestere volt.

Most nem tódultak simán a szavak. Lehunyta a szemét, és szólítani próbálta az újságírók múzsáját. Csak Rick Winter csúfondáros mosolyát látta; csak a követelődő száját érezte a száján.

Álszemérmes volt, hogy elmenekült a csókjától? Mi lett volna, ha eljátszik vele egy darabig – csak hogy megtudja, meddig merészkezik egy századosi egyenruhába bújtatott szoknyavadász?

Váratlanul visszagyömöszölte a papírt a táskájába, és a sarokba vágta a ceruzáját. A zenekar egy kongát játszott, mikor újra kivonult a táncparketre; egy orvos alezredes felkérte, mielőtt még eljutott volna az asztalig. Amerika egyik legjobb diagnosztája, s ehhez méltó táncos is. Miközben új lovagja végiglejtett vele a majomsziget előtt, gondosan szemügyre vette az arcokat, dacolva a veszéllyel, hogy egy bizonyos százados előlép leshelyéről. De Rick nem volt sehol. Egy őrnagy kérte le helyette, és magyarázni kezdte az öszvérek gázmaszkkal való felszerelésének fortélyait. Legalább szerencsém van, gondolta Linda. Összejön a színes sztori, ha túlságosan ki is vagyok borulva ahhoz, hogy azonnal megírjam...

Még mindig a veranda korlátjánál állva, Richard Winter százados a sarkán hintázott, és a következő hadműveletét fontolgatta. Nem az a fajta ember volt, aki megbánja a futó ötleteit; most hogy megbizonyosodott arról, amit tudni akart, inkább szórakoztatta, mintsem sértette Linda menekülése. Helyesen becsülte fel. Istenemre, egy szűz lány, hiába adja a nagyvilági nő! Egy ijedt kis iskoláslány, hiába a sok rádiós szerződés!

Mindemellett a szépsége mögött ész rejlik. Richard Winter életében nem sok szerepet játszottak az olyan nők, akiknek eszük

van. Egy kissé felkavarta, de kénytelen volt elismerni, hogy Linda politikai nézetei, minden optimizmusuk ellenére, éppoly átgondoltak, mint az övéi. Nyilvánvaló hogy ezt a felismerést orvosolni kell valamivel.

Körbement a terasz szélén, az ölelkező párok ügyet se vetettek rá, ő se törődött velük. A bár zsúfolásig megtelt különféle nyelveken beszélgető tisztekkel; éneklő francia, morgó holland, de még simán pergő kínai is megütötte a fülét... Ott volt Gina Cole, pontosan, ahogy várta. Egy egzotikus virág a keki vadonban; mintha az egész világot meg akarná jutalmazni ma este mosolyának fényével. De tudta, hogy a lány azonnal megérezte a jelenlétét. Hogy végére járjon a dolognak, átfurakodott tisztársai között, és megfogta a kezét. A közbiztonság Carolyn Rycrofttal csak előzetes volt a darabhoz. Íme, a készen talált utolsó felvonás, fináléstul, mindenestül. Az a fajta nagyjelenet, melyet hetek óta készített elő – a „folytatása következik” kitételrel minden függöny után.

– Ugye nekem ígérte ezt a táncot, Miss Cole?

A lány tekintete kiismerhetetlen volt, mikor odanyújtotta a bár-mixernek az üres whiskys poharát.

– Megbocsátanak az urak?

Nem látszott rajta érzélem, ahogy felvette a tánc testtartását, és Rick magával ragadta a konga szókdécselő ütemére. A felszín elég ártalmatlannak látszott, de Rick most már biztos volt a dolgában. Olyan biztos, hogy nem is kell elsietnie ezeket az utolsó lépéseket – mint egy sakkjátékos, aki az elkerülhetetlen matt felé tör.

– Rég nem láttam, százados – mondta Gina.

– Öt napja, hogy pontosak legyünk.

Látta, a lány egyszerre elégedett és mérges amiatt, hogy pontosan emlékszik. Londonban történt; a Picadillyn találkoztak, egészen véletlenül, és együtt vacsoráztak. Egy pezsgős vacsora a Sohóban. Aztán táncolni mentek egy homokzsákokkal körülbástyázott mulatóba a Regent Streeten. Kivitte a Victoriára, és tudta, hogy a lány túl lépne az eltávozását és vele töltené a hét végét Brightonban, ha egy kicsivel is messzebbre menne egy csóknál a pályaudvar kapujában.

– Örülök, hogy épségben megérkezett – mormolta Rick.

A magas lány nem válaszolt, de az arca megfeszült, ahogy az övéhez ért.

– Nyolc lépés és matt – mormolta halkan a százados.
– Tessék? Nem értettem.
– Semmi, bocsánat. Túl sokat gondolkozom hangosan ma este. A gondolkodás a legrosszabb időöltés sötétedés után. Nem megyünk ki egy kicsit?

– Minek?
– Egy cigarettára. Vagy talán egy kis meglepetésre.
– Imádom a meglepetéseket, ha jófajták... Rendben. Hozom a köpenyemet.

Sokat sejtető csöndben indultak el a deszkapallón a klub előtt. De Gina néhány lépés után megtorpant. A reszketése mesteri volt. Winter soha nem fogja megtudni, igazi volt-e, vagy tettetett.

– Nincs itt túl hideg egy magafajta kislánynak?
– Dehogynem. Mi lenne, ha bemennénk a társalgóba? Ott dohányozhat is, ha akar.

Hagyta, hogy Gina visszavezze a klubba; ez a játszma a lányé is volt, és Rick tudta, hogy annak éppoly mestere, mint ő. A társalgó ajtaja részre volt nyitva. Rick látta, hogy odabenn koromsötét van, csak egy-két cigaretta parazsa pislákol a fal melletti kanapé felől.

– Nincsenek itt kissé túl sokan? – kérdezte.
– Egy üvegezett terasz van a terem végén. Maradjon mellettem; ismerem a járást.

Bebizonyosodott, hogy Gina valóban ismeri, mikor ügyesen kerülgette a kártya- és pingpongasztalokat. Nyilvánvalóan már máskor is eljutott ebbe a révbe világítás nélkül is. A télikert üres volt; a redőnyök nyitva. Gina az éjszaka nyitott négyszöge felé indult. Rick minden teketória nélkül elkapta a könyökét, magához rántotta, és megcsókolta. Könnyedén – ahogy a pillanat megkívánta.

– Ki mondta, hogy szabad?
– Csak rajta! – suttogta Rick. – Kötekedjen egy kicsit, ha akar! Szeretem a kötekedést, ha mértékkel csinálják.

Gina színlelt megrökönyödéssel pihegte: – Elég magabiztos, nem gondolja?

– Biztos vagyok benne, hogy olvasok a gondolataiban. Bebizonyíthatom?
– Ha meri.

– Most még egy darabig játssza a megközelíthetlent. Mondjuk, öt percig, legfeljebb. Aztán semmi kifogása nem lesz az ellen, hogy szeretkezzünk. Megmondjam, miért?

– Micsoda arcátlan...

De Rick nem hagyta félbeszakítani magát. – Mert mi ketten egyformák vagyunk, tudja? Pontosan tudjuk, mit akarunk, és nem fecséreljük soká az időt. Öt éjszakája – mióta csak feltettem arra a vonatra – várom, hogy a karjaimban tarthassam. Azóta várom, hogy az enyém legyen.

Azzal hozzálátott a teendőkhöz, melyeket az ilyen szavak megkívánnak. Gina nem moccant.

– És ha én nem akarom azt, amit maga?

– De akarja.

A lány halkan felnevetett. – Talán egy icipicit.

Rick hevesen szájon csókolta. A lány ajka nem engedett. Egy pillanatra megmozdult, mintha kinevetné. De nem tiltakozott, mikor tovább cirógatta, nem túlságosan követelődözően.

– Elég? – kérdezte végül.

Most Gina szája kereste az övét. Az ajka nedves volt, belefeledkezett a csókba. Egy szívdobogtató pillanat múlva kiszabadította magát.

– Ne, Rick!

– Miért?

– Ne itt!

– Egyedül vagyunk.

– Ne itt, mondom! Túl kockázatos.

– Akkor hol?

– Ne! Ne kérdezzen ilyet!

– Hol, Gina?

– Nem tudom.

– Mikor fogja tudni?

Lilith nevetett így, gondolta Rick. Mély, torokhangú kuncogás volt, amitől fellángolt a vére. Újra magához húzta, hogy még egyszer megkóstolja az ajka ígétét... Nyolc lépés, és matt.

– Ma éjjel – mondta Gina Cole. – A bál után.

– Várni fogom a nővérotthon előtt.

Gina hangja furcsán fegyelmezett volt. Mintha csak egy teniszpartit beszélne meg. – Hová mehetünk?

- A faluba, a szállásomra. A ház lakói elutaztak.
- Hát a szobatársra?
- Bill Coffin? Szolgálatban van ma éjjel.
- Maga mindenről gondoskodik, igaz?
- Nem túl prózai ez így?

Gina nagy szakértelemmel kitért előle, mikor újra meg akarta ragadni. De az ujjai forrón az övéire kulcsolódtak, mikor visszafelé tapogatóztak a sötét társalgón keresztül. Rick most is hagyta, hadd legyen meg Gina akarata. Egy Casanova sem kívánhatna ennél könnyebb győzelmet.

Gina megállt a hall bejárata előtt. – Hadd menjek be az öltözőbe egy percre. Túláságosan összevissza vagyok csókolva.

- Megvárhatom?
- Dehogyan. Ne felejtse, van egy kísérem valahol. – Bizonytalanul a táncparkett felé pillantott. – Ha meglát bennünket...

Rick gúnyos meghajlással hátralepett. – Szóval, sorsomra vagyok hagyatva éjfélig?

– Próbálja meg kihozni belőle a maximumot – felelte Gina, tökéletesen utánozva a stílusát.

- Honnan tudjam, hogy eljön?
- Muszáj mindenben biztosnak lennie?

Rick nem próbálta visszatartani, mikor az öltöző ajtaja felé indult. Gina fordult meg, fél kézzel a kilincsen. Rick elámulva látta, hogy a szemét elhomályosítják az érzések. Az első igazi érzélem, amit látott rajta, bármilyen odaadó volt is a télikertben.

– Egyet mondjon meg nekem, Rick! Mitől magányos egy olyan férfi, mint maga? Olyan magányos, hogy minden szoknyát hajkurászni kell?

De Rick hangja nem változott. Pedig ez túl messzire ment – túl messzire egy játékhoz képest.

- Ki mondta, hogy magányos vagyok?
- Mi másért akarna találkozni velem?
- Jobb indok nem jut az eszébe?

Az érzelm villanás tovatűnt Gina arcáról. Kéjesen kinyújtózott, és a mozdulat csodálatos dolgokat művelt az idomaival. – Most megfogott, lovagom. Viszontlátásra éjfélikor. Ha nem gondolja meg magát addig.

Az öltöző ajtaja becsukódott mögötte.

3.

Rick egy percig egyedül állt a táncterem ajtajánál. Nem Ginára várt; ahhoz túl jól ismerte. Egy percig fontolgatta, hogy lekéri Linda Adamst, csak hogy próbára tegye, de Lindának nyoma veszett. Carolyn Rycroftnak is. A hangulat tetőfokára hágott. A táncolók összefogódzva járták a kongát; újabb és újabb párok csatlakoztak hozzájuk. Rick hirtelen hátat fordított nekik. Lekapta sapkáját a fogasról, átviharzott a hallon, és kísétált a csillagfényes éjszakába. Ma éjszakára eleget játszott már olyan érzelmekkel, amiket nem érzett.

Amint kilépett a tábor kapuján és befordult a falu macskaköves főutcájára, megállt, hogy összeszedje gondolatait. Gina valószínűleg várni fog rá éjfélkor a nővérotthon tornácán – akár egy érett, leszakításra váró gyümölcs. Vagy újra megrohamozhatná Carolyn Rycroftot, és végigjátszhatná a játékot a meglehetősen előre látható kimenetelig. Még akár Linda Adamst is megkereshetné, egy újabb menet ideológiai csatározásra. De akárhány lépéssel távolodott is ezektől a csábító lehetőségektől, nem ébredt fel benne a vágy, hogy visszatérjen hozzájuk. Nem kívánt semmit. Se ételt, se szerelmet, se alvást.

Mikor fogta el ez a lelki tunyaság? Kizárt dolog, hogy neurózis előjele volna. A munkája tökéletesen lekötötte a nappal hosszú óráiban. Fizikailag úgy működött, akár egy óramű – egy szikár, izmos atléta, aki hozzáédzette testét a háborús napirendhez. Csak az éjszakák ne lennének... Nem, nem mehet így tovább – nem ülhet magányosan az ital mellett, amely nem esik jól, nem űzhet könnyű szerelmi kalandokat mindenféle nőcskével, akik felhevítik a véré, de szívét nem. Ha már egy ilyen felszínes lény, mint Gina is át tud törni a páncélján, és észreveszi, hogy üres, magányos...

Halált hozó vijjogás hasított az éjszakába. A baljóslatú jeladásra nyomban megremegtek és kialudtak az utcai lámpák sárgás fényei. Egy pillanatilag állt, tájékozódási pontokat keresett a sötétben. Aztán

kitáguló pupillái felismerték a *György Király* tömegét, mely most, a záróra múltán csukott és néma volt. Ott, a következő sarkon tornyosul a vasúti fogadó, és a normann templom zárkózott tömbje, akár Anglia maga a fenyegető halállal szemben.

A villa, ahol Bill Coffinnal együtt lakott, csak kétsaroknyira volt. Elégszer megtette már az utat, hogy akár bekötött szemmel is nekivágjon. De igazából nem volt miért sietnie. Ez a falu hónapok óta nem ért meg valódi légitámadást. A fritzek most azzal vannak elfoglalva, hogy Kölni és Essent, meg a Lorient melletti tengeralattjáró-támaszpontjaikat védjék. Talán néhány vadászgép északról kikerülte a légvédelmi ütegeket, és működésbe hozta a kiterjedt riasztórendszert, mely Londont övezi nyugat felől.

Kényelmesen sétált, és cigaretta után kutatott a zsebében, amit azon nyomban meggyújt majd, hogy a szobájába ér. Észak felé és a szálláskörlet közelében fényszórók pásztázták az eget. Magasan fent összetalálkozott két fénynyaláb, és felnyársaltak egy mozgó, ezüstös szilánkot. Vajon egy Spitfire kutat-e egy Messerschmitt fekete farka után? A lövedékek felívelő röppályája és a pergő kattogás megadta a választ. Odafent, vagy mérföldnyire a föld felett, egy zord arcú ellenséges pilóta menekül. Küldi haza a híreket, amelyek egy egész raj zuhanóbombázót küldhetnek a nyomába, hogy célpontokat keressenek az amerikai táborban.

A szeme még mindig az ég tejüveg homályát fürkészte, mikor cipősarkak koppanását hallotta a járdán. Valaki feléje tapogatózik a sötétben. A kopogás elhallgatott egy pillanatra; aztán elfojtott kiáltást hallott – inkább ijedtnek vélte, mint fájdalmasnak.

– Nyugalom! – szólt. – Itt vagyok.

A kopogás gyors dobogásra váltott. Valaki nekiütközött, nem túl hevesen. Kinyúlt, hogy elkapja az árnyalakot a sötétből, és azon vette észre magát, hogy egy újabb fehér ruhás nőt tart a karjában, aki egészen a szeméig húzta sálját vagy köpenyét, hogy még a haja sem látszott ki alóla. Csak sejteni lehetett a ruhája szövetét és az arca körvonalát, amint hozzásimult...

– Nyugalom! – mondta. – Ez csak figyelmeztetés. Hallott becsapódást?

A lány a vállához szorította az arcát, miközben az éjszaka megválaszolta a kérdést. Egy pogány dob verte a végítélet ritmusát: egy

óriás öklének pörölycsapásai csattantak a földön. A rázkódás végigfutott a macskaköves utcán, ahol álltak. Észak felé, nem sokkal a táboron túl, bíbor ragyogásba borult az ég.

Lelahajolt, hogy megemelje a lány arcát. Hogy felmérhesse rajta a vak rémületet, de az még szorosabban kapaszkodott belé. Be kell vinnem valahova, gondolta gyorsan, és behúzta egy kicsit a kocsmá félíg aládúcolt tornáca alá. Egy kék fénysugár máris feléjük villant a sötétben. Egy légvédelmi járőr fehér sisakban és az elmaradhatatlan brit börberiköpenyben baktatott feléjük nagy nyugodtan a járdán.

– Hé, maguk! – A hangja egy árnyalatnyit enyhült, mikor meglátta a rangjelzést Rick zubbonyán. – Sajnálom, százados, de jobban tenné, ha óvóhelyre vinné a hölgyet. Úgy látszik, a fritzek nem tréálnak ma este, mi?

– Van itt óvóhely a közelben?

– Öt sarokra a legközelebbi, uram. A legokosabb, ha betérnek az első házba, és meghúzzák magukat, míg vége. Eltarthat vagy egy óra hosszat, tudja.

– Itt lakom egysaroknyira. Elkísérne bennünket odáig?

– Hogyne, százados. Csak mutassa az utat!

A járőr zseblámpájának gyenge fénysugarát követve, Rick félíg vezette, félíg cipelte társnőjét a keskeny utcácskában, az ikervilla kapujáig. A járőr cinkos tisztelgéssel magukra hagyta őket, és beleveszt az éjszakába.

Egy újabb bomba csapódott be – ezúttal kicsit közelebb. Ám nem olyan közel, hogy meg kelljen ijedni tőle. A laza kilincs megcsikordult.

– Bejön?

A lány eszeveszetten bólintott. De nem emelte fel az arcát Rick válláról, mikor az betessékelte a házba, és becsukta mögöttük az ajtót.

– Ne lépjen az ablakhoz, amíg el nem sötétítek.

Otthagya a baldachinos ágy mellett, amely teljesen betöltötte a szűk hálófülkét. A lány utánafutott, mikor takaróért kutatott az ágyon, és belekapaszkodott a zubbonya ujjába.

– Ugye, nagyon ostobán viselkedem?

A hangja elfúlt a rémülettől. Bárki hangja lehetett volna, amelyet eltorzít az ősi félelem. Talán egy ismerősé. Valakié, aki nem hajlandó feltárni a kilétét, még most sem. Talán a táncteremből

követte idáig. Aligha lehet más oka, hogy estélyi ruhát visel háború idején egy ilyen kisvárosban.

– *Nagyon ostobán, százados?*

Nem szólította a nevére. Lehet, hogy mégis téved. Talán mégis csak egy másik emberi lény, akit elfogott a vak rémület, és az első segítő kéz után kap a sötétben. Kizökkent a merengéséből, és az északi ablakhoz ment, hogy befedje egy kétrét hajtott takaróval. Társnője még mindig az ujjába kapaszkodott.

– Legalább az üvegszilánkokat megússzuk – mondta vidáman, mikor készen volt. A másik ablak egy garázs vastag téglafalára nyílt. Az elég védelmet nyújt, hacsak közvetlen találat nem éri őket.

– Ide is...? – A hangja kezdődő hisztériába fulladt, bár Rick észrevette, hogy uralkodni próbál magán. A haját még mindig eltakarta a sötét köpeny csuklyája. De valami sugárzott belőle, ami elárulta, hogy szép. Valami a büszke tartásában, az alakja sudár körvonalaiban. Rick újra elátkozta a náciakat, hogy a karjaiba kergették ezt a lányt – most pedig a takarókkal kell vacakolnia, s még a nevét se volt ideje megkérdezni.

– Vigyázzon! – szólt, mikor a lány elindult a szobában. – Ott egy asztal.

Tompa puffanás hallatszott a sötétben. A lány élesen felkiáltott, mikor Rick átkarolta, és nekitámasztotta a súlyos tölgyfa asztalnak, amelyen Bill Coffin meg az ő holmija tornyosult. A messzi távoból ugyanaz az óriás püfölte a földet dühödt ökleivel. A ház alapjainban megremegett, de Rick összeszedte magát, és fürgén eltakarta az utolsó ablakot is. Vajon szinte a fejük fölött lebeg a halál most, hogy a Heinkelek a szálláshely felé igyekeznek? Nem tudta biztosan; nem szokott még hozzá a bombázáshoz.

– Ez közelebb volt – suttogta a lány. – Sokkal közelebb...

Egy karosszékre süppedt, az alakja fehér foltként derengett a sötétben. Milyen lehet a hangja, mikor normálisan cseng? Talán angol. A kiejtése tiszta volt és dallamos, de csak sejteni lehetett normális lejtését. Kérdezhet-e tőle ennyit is anélkül, hogy a titkát fűrkészne, amit meg akar őrizni? Rick szóra nyitotta a száját – és gyors hördüléssel fújta ki a levegőt, mikor egy becsapódás megrázkódtatta az utcát odakinn. A hang olyan tapintható volt, akár egy ütés, mely felbőszült hévvel sújt a dobhártyájára.

A bombázók útja most határozottan feléjük fordult. Rajta vannak-e a fritzek listáján a következő forduláskor? Hangosan felnevetett a képtelen gondolatra. A lány két kézzel kapaszkodott a karjába. A rettegés átsugárzott megfeszített ujjain, a pulzusa érezhető iramban vert. Rick olyan közönyösen szólalt meg, ahogy csak tudott, hogy elterelje a figyelmét a következő bombáról. Most már bármelyik másodpercben elindulhat feléjük...

– Furcsa, milyen helyzeteket teremt a háború. Például maga meg én ebben a szobában...

– Igen? – Inkább kijelentés volt, mint kérdés.

– Két idegen, akit egymás mellé sodort egy légítamadás. Közélet, mint két régi barátot. – Gyöngéden megveregette a vállát. – Gondolja csak el, milyen hidat építettek közénk ezek a bombázók. Ha például én angol volnék... maga meg... – Reménykedve elhallgatott, ám a lány nem válaszolt. De nem is húzódott el, mikor oltalmazóan a vállá köré fonta a karját. – Hiszen még szólni sem mertünk volna egymáshoz bemutatkozás nélkül...

De végül nem tudta egészen befejezni. Egy halk, sivító hangra lett figyelmes, amely egyre erősödött. Egy újabb zuhanó bomba halál-dala, figyelmeztetést sikoltva azoknak, akik már amúgy is későn hallhatják meg. Rick ösztönösen felismerte a veszjelet – még Spanyolországban sem hallotta soha ilyen közlőről. Reflexszerűen a karosszékre vetette magát, amelyben a lány ült, és befedte a saját testével.

Mikor a robbanás bekövetkezett, olyan volt, mintha ugyanaz az óriás belesajtolta volna mindkettőjüket a székbe, miközben a menyegyzetről vakolat záporzott Rick nyakára és a vállára. A szoba végében egy üveg felpattant a megrázkódtatástól. Az utolsó üveg arcvizem, gondolta a helyzethez cseppet sem illően. A beálló csöndet csak a kölni csöpögése törte meg.

Ösztönösen az északi ablak felé tapogatózott, hogy megnézzé a becsapódás okozta kárt. Ahogy kilesett az elsötétítő függönyön, látta, hogy a bomba a villa mögötti rét közepébe talált. A patak partján egy bokor vakító lángja jelezte a célpontot. A falut vagy a táborn szemplátomást mindeddig nem érte találat.

– Megvan még? – szólt hátra a vállá fölött. A hangja magának is furcsán csengett, éles volt és reszkető. Hiába is leplezné most a félelmét. Az ilyen félelemben nincs semmi szégyellnivaló.

Felrángatta a lányt a fotelből, és amikor az térdre rogyott az asztal mellett, otthagya. Kicibálta a matracot az óriási baldachinos ágyból, és kétségbeesett igyekezettel gyömöszölte, míg puhán be nem borította a padlót az asztal masszív tölgyfa lapja alatt. Két kézzel kaszáva a padlóra söpörte a holmijukat, és mellvéd módjára körülbástyázta az asztalt Bill Coffin meg a saját degeszre tömött hálósáskájával.

A magasból újabb sivítás tette próbára az idegeiket.

Rick a asztal alá lökte a lányt, és ő is utánvetette magát, megint a testével védte, miközben a második becsapódásra vártak. Ezúttal nem volt olyan súlyos. A vastag matrac felfogta a rázkódás nagy részét; a három oldalt felhalmozott ruhanemű letompította a zajt. De azért a bomba elég közel volt, bár nyilvánvalóan csak egy újabb ártalmatlan krátert vájt a mezőn. Az öreg ház gerendái megreccsennek; odakintről mintha egy játékos kedvű kotrógép göröngyesőt zúdított volna az északi falra. Rick hallotta, hogy az üvegnek vége, és hálát adott a katonai pokrócokért az ablakon.

A lány a karjai közt közelebb bújt, menedéket keresve. Elhúzódott tőle egy kicsit, hogy kipróbálja a hatást – és elmosolyodott, mikor a lány együtt mozdult vele, tökéletes összhangban, hogy ugyanolyan szoros közelségben maradjon. – Ne féljen! – súgta a fülébe. – Nem hagyom itt, akkor se, ha merném.

A szavaiban több igazság volt, mint gondolta. Mikor a karja újra a lány vállára fonódott, az ujjai hegyéből olyan érzés lopódzott az agya felé, mely meghaladta a gondolkodást. Egy ősi kötődés, mely mindkettőjüket egyetlen bukfencsel visszarepítette a kőkorszakba. Réges-rég olvasott ilyesmiket a pszichológiai könyvekben, és nevetett az elméleten, hogy az érzelmek átcsaphatnak ellentétükbe – a gyűlölet szerelemmé, a félelem bátorsággá nemesedhet. Most sokkal egyszerűbb volt. Tudta, a félelem közel hozza egymáshoz az embereket; és csak idő kérdése, hogy ez a félelem szerelembe forduljon át. És ez az átmenet nagyon gyors is lehet, ha odafenn az örökkévalóság csatogtatja fekete szárnyait.

Új sivítás hasított az éjszakába, minden eddiginél vijjogóbb sikoly. Az ismeretlen lány karjai most szorosan Rick nyakára kulcsolódtak. Feküdtek a vaksótét szobában, várták a robbanást. Ez nem szellemi párbaj volt a táncparketten, se nem egy készséges vénusszal töltött pásztoróra. Ez az élet vagy halál perce volt.

Rick hallotta, hogy a bomba irtózatossá robajjal áttöri a villa garázsának a tetejét. Aztán semmi. Más nem hallatszott. Csak a vakolat halk permetezése, és a csönd, mely ópiumként hatott. Rick azon vette magát észre, hogy a lány fülébe kiabál: – Befulladt! Nem robant fel...

De a lány, akiről sejtelve se volt, kicsoda, csak kapaszkodott a nyakába, ahogy eddig, s a vállá görcsösen meg-megrándult. Rick szorosan tartotta a karjában, tudta, a sírás a feszültség legjobb levezetése. Aztán megmozdította a fejét, míg arca a lány selymes haját nem súrolta. Sután megcsókolta valahol a füle mögött.

– Jól van – suttogta rekedten. – Ez volt a támadás vége. Valaki vigyázott a csillagunkra ma éjjel. Nem engedte lehullani, most, hogy így egymásra találtunk.

De tudta, feleslegesek a szavak. Az érzés, hogy a lány ruganyos teste minden tartózkodás nélkül hozzásimul, lomha izzást ébresztett benne. A szája ellenállhatatlanul közeledett, míg keményen a lány szájára nem tapadt. Az egy pillanatig nem mozdult. Aztán, mikor a zokogása elcsitult, meglevenedtek az ajkai.

Nem volt több robbanás, bár a reflektorok mohón döfködtek az eget. Harmincezer lábnnyira a föld felett, ahol az oxigén tovaszövik az űrbe, a pilóták az oxigénálcuk után nyúltak, és nekivágtak az útnak a csatornán túli repülőterek felé. A mészkősziklák lábánál három óriás bogár festette rőtre lángoló törzsével a homokot. A tűz kirajzolta a málló bástyákat, melyek sértetlenül álltak a normanok ideje óta. A parti földnyelven a légvédelmi ágyúk még egyszer eldőrdültek, mintegy búcsúzóul, aztán csend lett.

A némaság tökéletes volt az ikervilla hálósobájában. Csak valami romantikus lélek törte volna szavakkal a varázst. Akár Elisabeth Browning soraival is. Rick is csupán önkéntelenül mormolta, mikor egy utolsó, sajgó pillanatra elhúzódott, és gyöngéden az ujjaira tekerte a lány haját.

– ...s éreztem, megáll

Mögöttem egy misztikus Idegen...

„Szólj, ki vagyok?” – s én halkán felelem

Zord zengésű szavára: „A Halál.”

S ezüst hang cseng rá...

Amikor a lány vele együtt elsuttogta a szonett végét, Rick tudta, végül mégsem tört meg a varázs.

– *S ezüst hang cseng rá: „Nem. A szerelem.”** A suttogás elhalt kutató ajkai között. Az éjszaka beborította és feloldotta őket.

4.

Egy ököl dörömbölt az ajtón. Rick feltápászkodott a matracon, és dühösen elkáromkodta magát, amint a fejét beverte az asztal tölgyfa lapjába. Még álomittasan kikászálódott alóla, és a köpenyéért nyúlt, de csak a hűlt helyét találta a fogason. A vállára kanyarított egy pokrócot a feldúlt ágyról, és a kitartó dörömbölés irányába tapogatózott. A szobában még mindig koromsötét volt, de megérezte a hajnal derengését odakint az utcán, mielőtt még elboldogult volna a retesszel.

– Ki az?

– Ne szentségeljen, főnök, míg nem tudja, miért zargatom.

Rick megismerte Manny Ebstein, a tisztiszolgája hangját. – Nincs jobb dolgod, te süket, mint...?

– Nem tehetek róla, százados. Küldtek.

Már kinyitotta az ajtót, és gyorsan kilépett az utcára, hogy elta-
karja a szobát Manny tekintete elől.

Ebstein tizedes igyekezett a tőle telhető legkatonásabb tisztelgést produkálni. Manny Rick Winter mellett volt azóta az emlékezetes toledói nap óta, mikor a százados értő ujjai megtalálták az ütőeret, melyen Manny élete kitörő sugárban szökött a semmibe. Fegyverpogás közepette varrta össze a sebet, egy kiégett épület romjai között. Később megragadta a hordágy egyik végét, mely visszaszál-
lította Mannyt az óvóhelyre – és egy várakozó mentőkocsiba.

Tavaly az Egyesült Államokban Manny a világ legtermésze-
tebb dolgaként vonult be a 95. kórházi egységhez. Rick tudta, hogy néha-néha honvágyat érez Brooklyn – és a Dodgers eredményei

*Kardos László fordítása

íránt. Manny többnyire úgy fogadta az életet, ahogy jött. Hegyes állával, kaszázó végtagjaival és enyhén angolkóros alakjával olyan volt, akár egy temetkezési vállalkozó segédje vagy egy állástalan hintáslegény – a fizetésnap közelségétől és alkoholos állapotának fokától függően. Jelen pillanatban azonban csupa őszinte aggodalom volt.

– Biztos, hogy jól van, főnök?

– Tudhatnád, hogy ne kérdezz ilyet ebéd előtt.

Rick kitámolygott az utcára, fél kézzel a tisztiszolga karjába kapaszkodva. Ködös, hajnalt megcsúfoló derengés kúszott a háztetők fölé. Már elég világos volt, hogy látni lehessen a földeket a házakon túl. A bükkösben a patak mellett elszenesedett facsonkok meredeztek az ég felé egy friss bombatölcsér körül. A túloldalon, ahol az út átszelte a táborhelyre vezető vasúti síneket, egy dzsip parkolt, dugig felszereléssel.

Tudta a választ, mielőtt szavakba foglalta a kérdést: – Csak nem szedjük a sátorfánkat?

– A parancsnokság nem kötötte az orromra. – Manny elvigyorodott. – De ha engem kérdez, rohadtul valószínűnek látszik. – A *rohadt* kifejezés volt az egyetlen enedgmény, amit Manny a szálláshelyéül szolgáló országnak tett.

– Minek a dzsip?

– Először be kell fuvaroznom a százados urat. Aztán leszállítom ezeket a gázálcokat a kikötőbe. Nagyon olyan szaga van, hogy valami készül, nem?

– Várj meg a járdán! Öt perc, és jövök.

Becsapta az ajtót maga mögött, és a villanykapcsolóért nyúlt. A háború nem kedvez a stílusos távozásnak és érzelmes búcsúnak. Feltáruult előtte a zsúfolt kis szoba, a mennyezetről félig lelógó foglalat egyetlen körtéjének fényében. Hunyorogva nézte a lehullt vakolat fehér törmelékét, az üvegcserepeket – a kukót az asztal alatt, mely megmentette az ő és társnője életét.

De most egyedül volt a szobában. Csak a lány fekete köpenye maradt egyetlen emlékeztetőül. Rick tudta, hogy azt is csak azért hagyta ott, mert az ő válla rajta volt álmában.

Az asztal felborulva a falhoz vágódott, mikor Rick lekuporodott, hogy megvizsgálja rögtönzött menedéküket. Egy pillanatra

forgószelet kavart a ruhanemű kupacában. Szólítani akarta – és eszébe jutott, hogy még a nevét se tudja...

A telefon berregése térítette magához. Nyugalmat erőltetett a hangjára, mikor felvette a kagylót.

– Winter százados.

– Szevasz, Rick. – Bill volt, a szobatársa. William Coffin őrnagy, az agysebész. – Csak nem azt akarod mondani, hogy átaludtad a fritzek látogatását?

– Mint a bunda, kösz! – Rick igyekezett, hogy ne érződjön a hangjában az óvatosság. Bill szolgálatban volt az éjjel. Nem tudhatja, hogy a szobatársa nem aludt egyedül.

– Ott van Manny a tragacssal?

– Kint várja, hogy felöltözzek.

– Remek. Mondd meg neki, hogy rakja fel az én cuccomat is. Nem jövök már vissza.

Rick a föltúrt halomra pislantott. A vesztesége ellenére elmosolyodott.

– Mentjük, ami menthető, öregem. Nem tudod, mi újság?

– Használja a fejét, százados – mondta Bill Coffin. – Lehet, hogy figyelik a vonalat.

Rick helyeslően bólintott, mikor hallotta, hogy Bill leteszi a kagylót. Mint rangidős sebésznek a hatáskörébe tartozott az egész felszerelés, és elég zűrös nap elébe nézett. Hát, nem is jön rosszul egy kis elfoglaltság, ha majd sikerül beletörődnie a valóságba. Egyelőre csak a szobát tudta feldúlni még egyszer, míg fel nem forgatta az utolsó bútordarabot is, hogy megkeresse a lányt vagy legalább valami nyomát.

Nem talált semmit. Csak köpenye gyűrött bársonyhalmát.

A markába gyűrte, mélyen belefúrta arcát a redői közé, hogy felidézzé a jelenléte szellemét vagy akár csak a kölnije illatát. Amikor a fény felé tartotta a ruhadarabot, látta, hogy majdnem vadonatúj. Hivalkodó Fifth Avenue-i címke lapult a gallérja alatt, a bélés zsebében pedig egy gondosan összehajtogatott zsebkendő. Úgy tapogatta a kelmét, mint egy detektív, akinek az állása forog kockán. Még egy jelzés volt rajta, egy apró monogram, aranyszállal a gallérba hímezve. Három, bonyolult hieroglifába szőtt betű, melyet még egy írásszakértő se lett volna képes megfejteni.

Manny kopogott az ajtón, most valamivel finomabban.

– Egyedül van, főnök?

– Egészen – mormolta Rick, de a suttogás nem Manny fülének szólt.

– Kemény napunk lesz. Csak arra gondoltam...

Rick a táskájába lökte a köpenyt, utánahajigálta a holmiját, és bekattintotta a zárat.

– Gyere be, Manny! – kiáltotta. – Már teljesen éber vagyok.

Tegnap este a díszegyenruhában Amos Blaine ezredes úgy festett, mint egy Uncle Samnek öltözött karácsonyi puding. Most a kifakult gyakorlóruhájában, a csillogó ezredesi rangjelzéssel a sapkáján, minden ízében katona volt. Ha deszkából és furnírból ácsolt irodája egy rendezett méhkásra emlékeztetett ezen a reggelen, ő volt a motor, mely megszabta a nyüzsgés irányát. A háta mögött két írógép kattogott, akár a géppisztoly – egy-egy női segédszolgálatossal a billentyűknél. Az iroda előterében fegyelmezett káosz uralkodott. A futárok egyenruhájától eltekintve olyan volt a helyiség, akár egy Western Union távírda szilveszter éjszakáján.

William Coffin őrnagy vigyázzban állt az ezredes íróasztala előtt. Egy ír boszorkánymester, hasított bokszolóállal, mely furcsa ellentétben volt a szarukeretes szemüvege mögül kivillanó tudósszemmel. Mikor meghallotta Rick Winter sarkának csattanását, Bill tökéletesen megfeledkezett az illemről, és megpördült, hogy hátba vágja szobatársát.

Coffin felkiáltott: – Ébresztő, indián! Hallottad az újságot?

– Ha az ezredes végzett – figyelmeztette szelíden Rick.

Billnek eszébe jutott az egyenruhája, és újra vigyázzba vágta magát. – Elnézést, uram!

Amos Blaine hátravetette a fejét, úgy nevetett. – Menjen a dolgára, Bill! Jobban érti, mint én.

Még akkor is vigyorgott, amikor már Bill kimasírozott a szobából.

– Nos, Rick? Kell-e tájékoztatnom a fejleményekről?

– Hajójegyek, uram?

– Ma délben – hunyorított Amos. – Csak odafele, kedvezmény nélkül. Be tud hajózni bennünket addigra?

– Ha mellém adja Adams hadnagyot a tollával, Mannyt meg az izmaival.

Az ezredes intett. – Mindkettő be van már fogva. Adams a hajó fedélzetén a rakományt ellenőrzi, Manny trógeroló osztagot szervez. Üljön le, Rick, a gépírónőmet nem zavarja. Maga aztán átkozottul megsejtette, hogy mára beüt ez a kéjutazás.

Rick leült. – Nincs sok időnk délig, uram.

– Semmi vész! Alkonyat előtt aligha indulhatunk. Ahhoz túl közel vagyunk a fritzekhez, hogysem fényes nappal szálljunk tengerre.

– Túlságosan is, uram. Gondolja, hogy a tegnapi légítámadás...

– Idegesek. Sejtik, hogy valami készül...

– Történt sérülés a táborban?

– Elkerültek bennünket, hála az elsötétítésnek. Valami raktár kigyulladt északra az angoloknál. Hallom, hogy a falu hajszál híján úszta meg. Nem ugrasztotta ki az ágyból véletlenül?

– Köszönöm, sikerült tartanom magam. – Mit szólna az öreg Amos, ha elmesélné neki az éjszaka kísérteties varázsát? Hogy mennyire megváltoztatta az életszemléletét egyszer és mindenkorra. Hogy soha többé nem nyugodhat, míg meg nem tudja, kivel osztotta meg azt a szigetet a rémület özönében... Az ezredes valami oltóanyagokról beszélt. Rick élesen visszazökkent a jelenbe.

– Oltások, uram?

– Csak nem azt akarja mondani, hogy nincs mind beadva?

– Néhány tifuszoltást kivéve mind. Majd nyélbe ütjük a fedélzeten.

Az ezredes bólintott. – A csapatunk persze készen áll. Apropos, Miss Adams! Ha jól tudom, egy haditudósító az égvilágon minden ellen be van oltva. Ellenőrizné a papírjait a biztonság kedvéért?

Linda Adams... Ő is fehérben volt, akárcsak az a lány a sötétben. Ő is magas és sudár. Hát ő követte volna a faluba, miután olyan kurtán-furcsán otthagya a klub teraszán?

Aligha látszott valószínűnek. Linda gyűlöli őt Terrynek adott tanácsáért, no meg azért, hogy erőszakkal megcsókolta. Rick éppen eleget tudott a nőkről ahhoz, hogy elhiggye, nem tud róluk semmit. Először mosolyodott el szívből az ébredés óta.

– Ha kíváncsi a véleményemre, szerintem Miss Adams immunis...